

דעם רבינ'ס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

עיקר

דער
ריינער קוואל

א גרויסער עקשן

מיר געפונען זיך אין פרשת "בהעלותך את הנרות". אין די פרשה באפעלט דער אויבערשטער פאר משה רבינו וויאזוי צו מאכן די הייליגע מנורה אין בית המקדש. דער אויבערשטער האט אים געהייסן מאכן די מנורה "מקשה זהב". מקשה איז טייטש: "אויסגעקלאפט פון איין שטיק". די מנורה איז נישט געווען געבויעט פון שטיקלעך נאר פון איין שטיק גאלד, עס איז געווארן אויסגעהאקט מיט א האמער, און איז ארויסגעקומען מיט איר פראכט פון איין שטיק דורך א נס פון אויבערשטן.

מיר האבן שוין געלייגט מאל אויסגעשמועסט אז די הייליגע תורה איז נצחיות, עס איז שייך פאר יעדן איד אין יעדן זמן.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן אויף די מנורה אז דאס

איז געווען אן עדות פאר די גאנצע וועלט אז דער אויבערשטער האט ליב דאס אידישע פאלק, ער בארימט זיך מיט זיי גאר שטארק. די מנורה איז געווען אויסגעשניצט מיט שיינע בעכערלעך און קנעפעלעך און בלומעלעך א.ד.ג. דאס איז מרמז אויף אלע סארטן

התפארות וואס דער אויבערשטער האט פון אלע סארטן מענטשן.

דאס ווייזט אונז די מנורה, וואס איז געווען מקשה. ר' נתן טייטש אז "מקשה" איז פון לשון "עקשנות", מען דארף זיין א גרויסער עקשן אין עבודת ה' אין יעדע מצוה און גוטע זאך וואס מען טוט דארף מען דאס מאכן מיט עקשנות.

א אינגל וואס האט זיך אונטערגענומען צו מאכן א דבר שבקדושה, צום ביישפיל: בענטשן נאר פון אינעווייניג, היטן דאס מויל, נישט רעדן פון אנדערע מענטשן, מער פבד געבן פאר טאטע מאמע, דארף ער עס אנהאלטן מיט א מורא'דיגע עקשנות און דער עיקר איז טאקע מיט עקשנות בעטן דעם אויבערשטן ער זאל זיך קענען האלטן מיט די קבלות טובות, דעמאלט

וועט נתגלה ווערן די געוואלדיגע התפארות וואס דער אויבערשטער בארימט זיך מיט דעם קינד.

דער הייליגער רבי זאגט: "מען דארף זיין א גרויסער עקשן אין עבודת ה', נישט נאכלאזן די פלאץ ווי מען

מיר אראפֿוואַרפֿן אַדער מַרְחֵק זײַן פֿון דײַר, זאַל זײַן וואָס זאַל נאַר זײַן. אָפֿילו עס זאַל אַרײַבער גײַן אויף מיר וואָס עס זאַל נאַר אַרײַבער־גײַן זאַל אײַך זײַן שְׂטאַרַק נישט צו קוקן אויף אַלע מַחֲשָׁבוֹת וואָס מוֹשָׁשֶׁען און ווײַלן מיר שְׂוואַךּ מאַכן אַז אײַך בײַן שׂוײַן חֲלִילָה א פֿאַרלוֹרענענער..

העלף מיר באַשעפֿער אײַך זאַל זײַך האַלטן אין דײַר אײַן דײַן הײַלִיגֶע תּוֹרָה מיט וואָס אײַך אײַך קען נאַר, מיט יעדע נְקוּדָה טוֹבָה וואָס געפֿינט זײַך אין מיר. אײַך זאַל זײַך יעדן טאָג אין יעדע צײַט פֿרײַען אַז אײַך האָב זוכה געווען צו זײַן מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, און אײַך בײַן נישט קײַן גוֹי, שְׂטֵענדיג זאַל אײַך זוכן אין מיר נְקוּדוֹת טוֹבוֹת פֿון דײַ הײַלִיגֶע מְצוּוֹת וואָס יעדער איד פֿאַרמאַגט.

דער אויבערשטער זאַל העלפֿן מיר זאַל שְׂטֵענדיג האַבן פֿאַר דײַ אויגן דײַ הַתְּפָאָרוֹת וואָס דער אויבערשטער האָט פֿון אונז, דאַס וועט טאַקע גוֹרם זײַן אַז לַמַּעֲלָה וועט זײַך דער אויבערשטער באַרִימֶען און זאַגן: "קוֹק וואָסערע לעכטיגע קינדער אײַך האָב דאָ אונטן, דײַ נחת רוח און שְׂשׂוועים וואָס זײַ מאַכן מיר." ביז מען וועט זוכה זײַן בְּקִרּוֹב צו זען דײַ אַלע כְּלֵי בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ מיט הײַלִיגֶע מְנוֹחָה אין אײַר פֿראַכט און לִכְטִיגְקײַט מיט אַהֲרֹן הַכֹּהֵן, מִשָּׁה רַבִּינוּ און אַלע צַדִּיקִים אין הײַלִיגֶן בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

איז, דאַס מײַנט דאַס בִּיסָל עֲבוּדַת ה' וואָס מען האָט אָנגעהויבן, אָפֿילו אויב עס וועט אַרײַבער גײַן אויף דײַר מְנִיעוֹת און חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת א.ד.ג. "דער רבי זאַגט: "געדענק דאַס גוט! ווײַל ווען דו וועסט אָנהײבן אַבִּיסָל דײַנען הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וועסטוּ דאַס דאַרף געדענקען און זײַך באַנוצן מיט דײַ עֲצָה."

ר' נְתַן שְׂרִיבֵט אין אַ בְּרִיוֹ: עֵטֶס דאַרפֿסט זײַן גרויסע עקשנים מיט דאַס בִּיסָל עֲבוּדָה וואָס עֵנָה טוען, אויך אין רצון דאַרף דער מענטש זײַן און עקשן צו וועלן און האַבן הַשְׂתוֹקָקוֹת צו דײַ אַלע גוטע זאַכן, ווײַל אַ מענטש ווײַסט נישט וואָס עס קען אויף אײַם אַרײַבער גײַן, דערפֿאַר דאַרף ער דאַס גוט געדענקען.

אין לקוטי תפלות זעט מען ווי ר' נְתַן בעט זײַך ביים אויבערשטן: "העלף מיר באַשעפֿער, אײַך זאַל זײַן אַ גרויסער עקשן אין עֲבוּדַת ה', אײַך זאַל נישט ווערן צומישט פֿון קײַן שום זאַך אין דער וועלט וואָס זאַל

טײַלע קײַנאַר

- פֿאַרוואָס איז בערײַס טאַטע געפֿאַרן קײַן קאַנאַדע?
- וויאַזוי פֿאַרוואַנדלט מען פֿון אַ באַס צו אַ ספֿרים געשעפֿט?
- הַפְּצָה אויף רעדער? לײַנט מער בעז"ה קומענדיגע וואָך

איין אעשה'ס

זכר באסלעסער באווייט וואונדער
פאר זיינע איבע קינדער

”די געסט זענען דא!” האבן די קינדער אויסגעשריגן מיט עקסטאז נאך לאנגע ווארטעניש אין פאלקאן אויף אונזערע נאנטע קרובים וועלכע זענען געקומען אויף א באזוך.

מיינע עלטערן האבן צוגעשטעלט א גרויסארטיגע מאלצייט און איינגעלאדנט אלע פארפעלקער צו קענען פארברענגען אינאיינעם. פאר מיר קינדער איז דאס געווען אן אויסגעווארטע געשעעניש. מיר זענען א קליינע משפחה און נישט אפט מאכט זיך א געלעגנהייט צו האבן געסט. דאס איז עפעס אויף וואס מיר קוקן זייער ארויף.

א גאנצן פארמיטאג איז מען געווען פארנומען אויפרוימען דאס הויז און צוגרייטן די שבת צימער ווי עס פאסט.

מיין מאמע האט זיך שגעל אהיימגעיאגט פון דער ארבעט צו קענען אנווארעמען דאס עסן וואס זי האט שוין פון פריער צוגעגרייט. די געסט זענען שוין געווען אין שטוב. מיר האבן געשמועסט און פארברענגט ווארטנדיג אז מיינ מאמע זאל אנהייבן ארויסשיקן די מאלצייט.

זי עפנט דעם פרידזשידער און עס קומט איר אנטקעגן אן אומאנגענעמע גערוך אינאיינעם מיט א ווארימע פארע.

”וואס גייט דא פאר?!“ וואונדערט זי זיך. ”דער פרידזשידער איז צעבראכן? זייט ווען?”

ס'איז טאקע אן אלטע 'טראנטע' פלי, קליין ווי א באנדל, שוין גע'ירש'ט פון א דריטע האנט אבער ס'האט געטון די ארבעט. מיינ עלטערן האבן שוין לאנג געוואלט זיך פארגיגען א נייע פרידזשידער פאר אונזער קינדער געבענטשטע שטוב בלי עין הרע, אבער זיי האבן נישט געהאט די מעגליכקייט דאס צו קויפן. און דא פלוצלונג פון איין סעקונדע צום צווייטן איז ער געגאנגען אויף 'וואקאציע' און זיך אויסגעלאשן ווי א ליכט...

מיין מאמע עפנט דעם פרידער און אויך דארט קומט איר אנטקעגן אן אומאנגענעמע איבעראשונג: די לויזע עסן ליגן אין א טייך וואסער.

”דאס איז עס,“ האט מען באשטעטיגט, דער פרידזשידער איז שוין זכרונג לברכה.

מיין מאמע האט זיך גיך געאיילט אנטווארעמען דאס עסן און מכבד זיין די געסט. דער עולם האט געגעסן פארברענגנדיג געשמאק און אנגענעם.

גלייך ווען די געסט זענען אהיים האבן מיינע עלטערן אנגעהויבן צו פאהאנדלען דעם קראנקן פרידזשידער. דאס ערשטע זאך האט מען ארויסגענומען די מילכיגס און אנדערע עסן וואס קענען קאליע ווערן און דאס פלאצירט ביי די גוטהארציגע שכנים. דערנאך האבן זיי אנגעהויבן צו טראכטן תכלית. דאס מערסטע לאגישע אפציע וואלט געווען צו קויפן א נייע פרידזשידער, וואס דאס האבן זיי שוין לאנגע געוואלט טון. ערב יום טוב איז שוין געווען א שפאן אוועק און דאן האבן מיר נישט קיין פלאץ פאר אזויפיל עסן. אבער געלט דערצו איז נישט געווען.

זיי אָן און פֿרעגן זיך נאָך וואס עס טוט זיך מיטן פֿרידזשידער?

”ס’איז טויט!“ האט מיין טאטע באשטעטיגט.

”וואס גייט איר טון דערװעגן?“ האבן זיי געפֿרעגט.

”מיר זוכן צו קויפֿן א צווייט-האנטיגע פֿלי.“

”נע, וואס לוינט עס?“ האבן זיי אוועקגעמאכט די עצה.

די קרובים וועלכע האבן געוואוסט מיין

טאטנ’ס מצב אז ער איז א בן-תורה

און האט נישט קיין געלט אין טאש

און ער האלט זיך שטארק נישט

אריינצופאלן חס וחלילה אין חובות,

האבן זיך אנגעטראגן אויסצופאלן

דאס גאנצע געלט. זיי זענען

אריין אין א געשעפט פון

עלעקטראנישע זאכן און דארט

איבערגעלאזט געלט אז מיינע עלטערן זאלן

קענען אריינקומען קויפֿן א נייע פֿרידזשידער.

אצינד פֿרעגט זיך א הארבע שאַלה, פון וואו

האט דער דומם-פֿרידזשידער געוואוסט פונקט

זיך אויסצולייגן שלאפֿן אין דעם שעה ווען די

קרובים זענען געווען ביי אונז אין שטוב?

ווער פון אייך טייערע קינדער וועלכע ליינען

דעם רבינ’ס ליכט ווייסט דעם ענטפֿער?

איך מיין אז אלע!

ס’איז געקומען דער ריכטיגער מינוט וואס

מיינע עלטערן האבן געברויכט האבן א נייע

פֿרידזשידער האבן זיי צוגעשיקט די ריכטיגע

”מיר וועלן מאכן תפלות,“ האט מיין טאטע אונז

דערמאנט אז מיר זאלן נישט מיינען אז ווען מען

ברויך עפעס קען מען גיין... קויפֿן... מאכן...

טון... און מען איז א געהאלפֿענער. ביי אונז אין

שטוב ארבעט דאס נישט אזוי. אויף יעדע זאך

דארף מען זיך קודם אויסקאכן אין תפלה.

אינצווישן האט מיין מאמע זיך פֿארבינדן מיט

עטליכע בעלי מלאכה צו זען אויב מען קען

דאס פֿאררעכטן. מען האט גע’עצה’ט צו

אויסשטעקן דעם פֿרידזשידער, לאזן שטיין

א ווילע און דערנאך צוריק איינשטעקן.

צומאל ווערט עס צוריק אויפֿגעלעבט, אבער

ביי אונז איז ער שוין געווען א קאליקער. ער

האט זיך נישט געהאלטן ביים ערוועקן.

צו פֿאררעכטן דעם פֿראבלעם האבן

אלע געזאגט דאס ועלבע אז אין דעם

פֿלי לוינט שוין נישט צו אינוועסטירן.

די חלקים און ארבעט ארום דעם וועלן קאסטן

כמעט אזויי א נייע און אפילו אויב מען וועט

עס שוין יא פֿאררעכטן איז נישט זיכער ווילאנג

ס’וועט נאך ציען. אז מען קויפט א נייע האט מען

כאטשיג אחריות אויף א יאר.

די צווייטע אפציע איז געווען צו קויפֿן א צווייט-

האנטיגע פֿרידזשידער. מיינע עלטערן האבן

זיך אנגעהויבן נאכצופֿרעגן וואס עס איז דא צו

קויפֿן. מיר האבן שוין זייער וויכטיג געברויכט

האבן עפעס. ווילאנג קען מען מטריח זיין שכנים

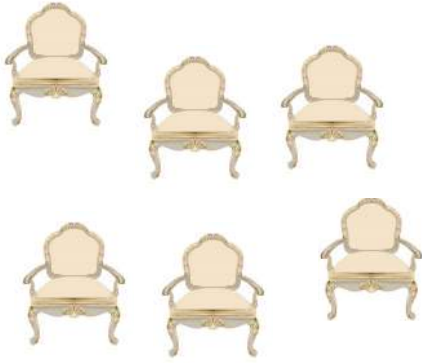
צו האלטן אונזערע זאכן? מיר האבן געקויפט נאר

די מינימום און זיך באגאנגען מיט וואס מען האט

געהאט.

צוויי טעג נאך יענע באזוך פון די קרובים קלינגען

צוועלף בענקלעך!

יעדער איינער וואס איז מקורב געווארן צום רבי'ן קען דערצײלן אסאך וואס דער רבי האט אים געגעבן, טייערע הייליגע מתנות פארן לעבן, אזוי ווי דער רבי אליין האט געזאגט אויף זיך: "איך בין אן אוצר פון יראת שמים, ווער עס דערנענטערט זיך צו מיר קען זיך אָנשעפן מיט די טייערע אוצרות".

נישט אלעמאל איז דאס מתנות וואס מען קען ממש אָנטאפן, אסאך מאל איז עס אין די פנימיות פון דער מענטש, למשל איינער איז געווארן מער מיושב'דיג און רואינער, א צווייטער האט באקומען העכערע רצונות און אן ערלעכקייט, אן אנדערער באקומט פרייליכקייט, אָדער איז מען ארויסגעקראכן פון נישט א גוטע הנהגה אין לעבן, אָדער איינער האט זיך גענומען ערנסטער צום לערנען וואס דאס האט אים אינגאנצן געטוישט פון פריער, און דאס גלייכן.

עס איז געווען אַזעלכע וואס האבן זוכה געווען אז זיי האבן געגעבן א מתנה פאר רבי'ן! וואס דאס איז יעדע מאל געווען ארומגענומען מיט אַ גאנצע סיפור ארום דעם, אָבער דער רבי איז קיינמאל נישט געבליבן שולדיג, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט: "מיטן באקומען געב איך", דאס הייסט ווען

איינער

גיבט

פארן רבי'ן עפעס, נישט נאר ער דערלייגט נישט, נאר ער באקומט דערפון פיל מער צוריק וואס מען קען זיך גארנישט משער זיין אין מח. דער רבי האט אויך געזאגט: "ביי מיר האט קיינער נישט דערלייגט", דאס מיינט ווער עס האט געהאט עפעס א מסירות נפש פארן ענין פון דער רבי, אָדער געגעבן צדקה פאר זיין זאך וועט גארנישט דערלייגן, נאר על פי רוב זעהט מען אז זיי האבן גאר פארדינען זייער פיל.

דער ערשטער וואס איז באקאנט אז ער האט געגעבן א מתנה פארן רבי'ן איז דער גרויסער תלמיד ר' נתן ז"ל. אין זיין אָנהייב ההתקרבות איז ר' נתן געווען זייער צובראכן ביי זיך, חוץ פון די יסורים וואס איז אריבער אויף אים ברוחניות און זיין צרות הנפש, איז ער אויך נאכנישט געבענטשט געווארן מיט קינדער, ער מיט זיין רעבעצין האבן אסאך געבעטן ביים אויבערשטן אויף קינדער און זענען נאכנישט געהאלפן געווארן, כאטש ר' נתן איז שוין געווען א שטיקל צייט מקורב צום רבי'ן און האט זיך מהבטל געווען פאר

רעדט מיט דיר וועגן עבודת ה', ווייל אויף דעם דארף איך דיר געבן", נאר פאר די ברכה אויף קינדער דארפסטו מיר עפעס געבן פאר א פדיון.

ר' נתן האט זיך זייער געפרייט און געזאגט אז וויבאלד ער האט שוין געטראכט ביי זיך צו ברענגען פארן רבי'ן בענקלעך פאר א מתנה וועט ער דאס יעצט ברענגען, און אזוי האט ער טאקע געטון. ר' נתן האט געשאנקען פארן רבי'ן זעקס בענקלעך א מתנה, און איז מיט די צייט געבענטשט געווארן מיט זעקס ליכטיגע קינדער, פינעף אינגלעך און איין מיידל.

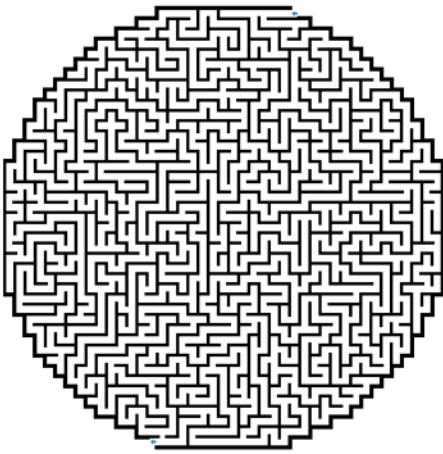
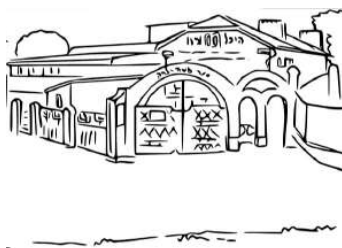
אזוי איז ר' נתן געהאלפן געווארן ברוך ה', מיטן שענקען א מתנה פארן רבי'ן האט אים דער רבי געשאנקען א מתנה וואס איז ווערד

אים האט ער קיינמאל נישט גערעדט וועגן זיין צער וואס דריקט אים ביים הארצן.

דער רבי פלעגט אסאך רעדן אז "עיקר תולדותיהם של צדיקים תורה ומעשים טובים" דעריבער האט זיך ר' נתן געשעמט צו רעדן מיטן רבי'ן וועגן דעם, דאך פלעגט ר' נתן דערציילן זיין גאנצע הארץ פארן רבי'ן, אלעס וואס עס גייט דורך אויף אים, יעדן מאל וואס ער איז געקומען צו רבי'ן. איז אויך דער ווייטאג אין די נושא ארויפגעזאנגען פון צווישן די ווערטער, ביז דער רבי האט זיך איינמאל אָנגערופן צו ר' נתן: עס איז מיר ארויפגעקומען אויפן דעת דיין צער גדול בנים, און האט אים געזאגט: "אויף דעם וועסטו מיר דארפן עפעס געבן, אבער דאס איז נישט אויף די התקרבות וואס איך

טייערע קינדער, ראמיר יעצט זאגן א גרינגע קאפיטל תהילים 'מזמור לתודה' און דאנקען דעם באשעפער אויף די געוואלדיגע מתנה פונעם הייליגן רבי'נס ראש השנה און נאכדעם וועלן מיר ווייטער זוכן די וועג, פארשטייט זיך מיט תפלה...

ער דערצייילט א שרעקליכע מאָה וואס ער האט געזעהן, דאס ווערט געברענגט אין חיי מוהר"ן באַריכות.

איינע פון דעם רבי'נס בענקלעך - רבי לוי יצחק בענדער זצ"ל פאָרצייילט אז עס איז די בענקל פון שטאט טשערין - האט זיך אסאך געוואלגערט צווישן די חסידים וואס האבן דאס אויסבאהאלטן, און געהאלטן זייער

טייער, נאך אסאך יאָרן האט מען זוכה געווען צו ברענגען די בענקל קיין ארץ ישראל. עס איז געווען אינגאנצן צונומען אויף חלקים, מען האט דאס איבערגעגעבן פאר א סטאלער א ממחה, וואס האט דאס ממש באנייט און אויפגעשטעלט, מען האט דאס אַוועקגעשטעלט אין ברוסל'ער שול, מאָה שערים, דארט ליגט עס נאָך ביז היינט.

מען ניצט עס פאר א פסא של אליהו הנביא ביי די בריה'ן, זיכער האבן שוין אסאך קינדער דאס געזעהן.

אויף איז באוואוסט אז דער צדיק ר' משה מרדכי לעלוב'ער זצ"ל פלעגט אסאך יאָרן אראפקומען תשעה באב אין שול אין מאָה שערים זיך איינצוקוקן אויף דעם רבי'נס בענקל אפאר מינוט.

מער ווי אלע מתנות פון די וועלט, און קיינער חוץ פון באשעפער קען דאס נישט געבן. יאָרן ארום האט ר' נתן זיך אויסגעדריקט: "ווען איך ווייס אז וויפיל בענקלעך איך גיב דעם רבי'ן א מתנה וועל איך באקומען אזוי פיל קינדער, וואלט איך געשאנקען פארן רבי'ן צוועלעף בענקלעך.... נאך א מתנה איז באוואוסט וואס דער

רבי האט באקומען פון זיין חסיד איז די בענקל פון רבי'ן. דאס איז געווען אן עקסטערע שיינע בענקל וואס מען קען עס מער אַנרופן א שטול, עס איז געווען זייער א רייכע שיינע בענקל און אין דעם איינגעקריצט און אויסגעמאלן שיינע עקסטערע צורות ממש מעשה אומן. דער שוחט פון טעפליק האט דאס געברענגט פארן רבי'ן פאר א מתנה, ווען

דער רבי האט געזעהן דעם בענקל האט ער אים געפרעגט וויפיל צייט האסטו געארבעט אויף דעם? האט ער געענטפערט: "יעדן טאג א שעה במשך א האלבע יאר", האט דער רבי אים געזאגט: "אזוי? האסטו מיר אין זינען געהאט א האלב יאר יעדן טאג?" דאס האט געהאט ביים רבי'ן א גרויס חשיבות.

ווען דער רבי האט באקומען די מתנה דעם בענקל א קורצע צייט שפעטער, האט

סיפורי מעשיות מעשה יא' - דער בן-המלך און דער בן-השפחה שנתחלפו 5

בײַנאכט' - איז אנגעקומען דער 'מענטש' פון דעם 'וואלד' - און האט זיי געגעבן 'עסן' און 'טרינקן' - און זיי האבן דארט איבערגעגעכטיגט! 'אקעגן-טאג' [פארטאגס] - האבן זיי געהערט: דאס גרויסע 'געלעכטער' (הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט]) - ביז 'אלע ביימער' האבן געציטערט - ס'האט געבראכן [גערעשט און זיך געווארפן] 'אלע ביימער' (דאס 'קול' פון דעם 'געלעכטער')!

האט ער אים אנגערעדט (דהיינו: דער 'קנעכט' האט אנגערעדט דעם 'אמת' בן-מלך, וואס ער איז זיין 'האר'): "אז ער זאל פֿרעגן דעם 'מענטשן' פון דעם 'וואלד': 'וואס דאס איז?!' האט ער אים געפרעגט: "וואס איז דאס אזוי א [אזא] גרויס געלעכטער, 'נאנט צו טאג'!"

האט ער אים געענטפערט: "דאס לאכט דער 'טאג' אויס, [פון] דער 'נאכט' - ווארן די 'נאכט' פֿרעגט [פון] דעם 'טאג': 'פאר וואס אז [ווען] דו קומסט, האב איך קיין 'נאמען' נישט?!"

טוט [דאן] דער 'טאג' א גרויס געלעכטער! - און דערנאך ווערט 'טאג'! - און דאס איז דאס 'געלעכטער' וואס מ'הערט 'נאנט צו טאג'! איז דאס ביי אים, א גרויס-וואונדער געווען - ווארן דאס איז עפעס א ווילדע [וואונדערליכע] זאך, אז דער 'טאג' לאכט אויס דער 'נאכט'. [און] פֿרעגן ווייטער, האט ער שוין נישט געקענט, אז [ווען] יענער ענטפערט אזוי א [אזא] לשון].

'אינדערפרי' - איז ווידער דער 'מענטש' פון דעם 'וואלד' אוועקגעגאנגען! - און זיי האבן דארט געגעסן און געטרונקען! 'בײַנאכט' - איז ער ווידער געקומען - און זיי האבן געגעסן און געטרונקן - און האבן געגעכטיגט דארט!

בײַנאכט' - האבן זיי געהערט, דאס 'קול' פון די 'חיות' - ווי זיי האבן אלע געשריגן און געברומט מיט 'ווילדע [מאדנע] קולות'! - דער 'לייב' האט געשריגן - און דער 'לעמפערט' האט געברומט מיט א 'אנדער קול' - און אזוי [אויך] די 'איבריגע חיות', האט איטלעכע 'חיה', מיט א 'אנדער קול' געברומט!

און די 'עופות' - האבן געשווישטשעט און געקנאקט! און אזוי [אויך] אלע - האבן געברומט מיט 'ווילדע קולות'! און אין דער תחילה [אנהייב] - זענען זיי זייער דערשראקן געווארן - האבן זיי זיך [דעריבער] נישט רעכט [ריכטיג] צוגעהערט צום 'קול', מחמת [צוליב] 'פחד'.

דערנאך - האבן זיי צוגעבויגן די 'אויערן', און האבן זיך צוגעהערט - האבן זיי געהערט: אז דאס איז א 'קול' פון א 'ניגון' - זיי זינגען זייער א 'וואוילן' [וואונדערליכן] ניגון' - וואס ס'איז א 'ווילד חידוש'!

האבן זיי זיך נאך מער צוגעהערט! - האבן זיי געהערט: אז ס'איז א 'ווילד וואוילער [וואונדערליכער] ניגון' - וואס ס'איז זייער א 'ווילד חידוש' - וואס ס'איז א 'ווילד [וואונדערליכן] גרויסער תענוג' דאס צו הערן - וואס אלע 'תענוגים' פון דער וועלט, זענען אלע גארנישט, און טרעפן גארנישט אן - אקעגן דעם 'ווילד [וואונדערליכן] גרויסן תענוג' וואס מ'האט, אז [ווען] מ'הערט דעם 'וואונדערליכן ניגון'!

האבן זיי צווישן זיך געשמועסט [אפגעשמועסט]: "אז זיי וועלן שוין דא בלייבן - ווארן זיי האבן דא צו עסן און צו טרינקן - און האבן דא אזוי א [אזא] 'תענוג', וואס ער איז אזוי א [אזא] 'חידוש' -

וואס אלע-ערליי 'תענוגים' פון דער וועלט, ווערן גאר [אינגאנצן] בטל, אקעגן דעם [דאזיגן] 'תענוג'!
האט אנגעערעדט דער 'קנעכט' [פאר] דעם הארן [האר] (דהיינו: דעם 'אמת' ב'רמלה'): "אז ער זאל אים פֿרעגן (דהיינו: פון) דעם 'מענטשן' פון דעם 'וואלד': 'וואס איז דאס?'! האט ער אים געפֿרעגט!

האט ער אים געענטפֿערט: "באָשר [אזוי-ווי] די 'זון' האט געמאכט א 'מלבוש' [פאר] דער 'לִבְנָה' - האבן זיך אנגערופן אלע 'חיות' פון דעם 'וואלד': באָשר [אז אזוי-ווי] די 'לִבְנָה' טוט זיי גרויסע 'טובות' - ווארן זייער 'שליטה' פון די 'חיות', איז זיך דער עיקר נאר 'ביינאכט' - ווארן אמאל באדארפן זיי אריינצוגיין אין 'שוב' אריין - און 'בייטאג' קענען זיי נישט - איז זיך דער עיקר זייער 'שליטה' נאר 'ביינאכט' - און די 'לִבְנָה' טוט זיי אזוי א [אזא שטארקע] טובה, וואס זי לייכט זיי ביינאכט' - איבערדעם [צוליב דעם] האבן זיי אלע מסכים געווען: אז זיי זאלן מאכן א נייעם 'ניגון' לִכְבוֹד דער 'לִבְנָה' - און דאס איז דער [וואונדערליכער] 'ניגון' וואס איר הערט"! - [דהיינו: אז אלע 'חיות' און 'עופות', זינגען א נייעם 'ניגון', לִכְבוֹד די 'לִבְנָה' וואס זי האט באקומען א 'מלבוש' פונעם 'זון']!

ווי [אזוי-ווי] זיי האבן געהערט אז דאס איז א 'ניגון' - האבן זיי זיך נאכמער צוגעהערט - האבן זיי געהערט: "אז ס'איז זייער א 'וואוילער [וואונדערליכער] זיסער ניגון', וואס ס'איז א 'ווילד חידוש' זייער!"

האט ער זיך צו זיי אנגערופן (דהיינו: דער 'מענטש' פון דעם 'וואלד'): "וואס איז דאס ביי אייך אזוי א [אזא] 'חידוש'? אלא-מאי איך האב א 'כְּלִי', וואס איך האב מקבל געווען פון מיינע 'עלטערן' - וואס

זיי האבן עס גע'ירש'ט פון זייערע 'עלטערנס' - עלטערן - וואס די 'כְּלִי' איז געמאכט געווארן, מיט אזוינע זאכן, מיט אזוינע 'בלעטליך, און מיט אזוינע 'פארבן' - וואס אז [ווען] מען נעמט די [דאזיגע] 'כְּלִי' - און מען לייגט זי [ארויף], אויף א וואסערע [וועלכע] 'בְּהֵמָה', אָדער אויף א וואסער [וועלכע] 'עוף' - אזוי הייבט עס תיכף אן צו שפילן דעם [דאזיגן] 'ניגון' (דהיינו: דעם 'ניגון' וואס די 'חיות' האבן דא געשפילט)!"

דערנאך איז ווידער געווארן דאס [אויבנדערמאנטע] 'געלעכטער' - און ס'איז געווארן 'טאג' - און דער 'מענטש' פון דעם 'וואלד', איז זיך ווידער אוועקגעגאנגען!

און 'ער' (דהיינו: דער 'אמת'ער ב'רמלה') איז געגאנגען זוכן די [אויבנדערמאנטע] 'כְּלִי' - און ער האט [דאס] אויסגעזוכט [ארוםגעזוכט] אין דעם גאנצן 'חדר' [ציימער] - און ער האט [דאס] נישט געפונען - און [נאך] ווייטער האט ער מורא געהאט צו גיין.

און 'זיי' (דהיינו: דער 'אמת'ער ב'רמלה') - מיט זיין 'קנעכט', וואס ער איז דער 'בן-השפֿחה', וואס פֿריער איז ער געווען 'מלך', האבן מורא געהאט צו זאגן [פאר] דעם 'מענטשן' פון דעם 'וואלד', "אז ער זאל זיי פירן אין 'שוב' אריין".

דערנאך איז געקומען דער 'מענטש' פון דעם 'וואלד' - און האט צו זיי געזאגט: "אז ער וועט זיי פירן אין 'שוב' אריין!" האט ער זיי געפירט אין 'שוב' אריין!

און ער האט גענומען די 'כְּלִי' הַנִּל [וואס אויבנדערמאנט] - און האט זי געגעבן צו דעם 'אמת' ב'רמלה' - און האט צו אים געזאגט: "די 'כְּלִי' שענק איך דיר - און מיט דעם" (דהיינו: מיט

דעם 'קנעכט' וואס ער איז פריער געווען 'מלך' וכו', פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט], וועסטו וויסן וויאזוי זיך צו פירן מיט אים! האבן זיי אים געפרעגט: "וואוהין זאלן מיר גיין"?

האט ער זיי געזאגט: "אז זיי זאלן זיך פֿרעגן [נאכפֿרעגן] צו דער 'מדינה', וואס זי הייסט מיט דעם נאמען: 'דאס נארישע לאנד, און דער קלוגער מלכות'!"

האבן זיי אים געפֿרעגט: "אין וועלכער זייט זאלן מיר זיך אנהייבן צו פֿרעגן [נאכפֿרעגן] צו דער [דאזיגער] 'מדינה'?! האט ער זיי געוויזן מיט דער 'האנט': "אט אהער" (אזוי-ווי איינער ווייזט מיטן 'פינגער')!

האט דער 'מענטש' פון דעם 'וואלד' געזאגט צו דעם 'אמתן בן-מלך': "גיי אהין צו דער [אויבנדערמאנטער] 'מדינה' - און דארט וועסטו קומען צו דיין 'גדולה' [גרויסקייט]! זענען זיי געגאנגען!

ווי זיי זענען געגאנגען - האבן זיי זייער געגלוסט: אז זיי זאלן געפינען עפעס א 'חיה', אדער א 'בהמה' - כדי זיי זאלן פֿרובן די [אויבנדערמאנטע] 'כלי', אויב זי וועט קענען שפֿילן [פנ"ל] (ווי אויבנדערמאנט). נאר זיי האבן נאך [ביזדערן ווייל] קיין שום 'חיה' נישט געזעהן.

דערנאך זענען זיי מער אין 'שוב' אריינגעקומען - האבן זיי געפונען עפעס א 'בהמה' - האבן זיי אויף איר אנדערגעלייגט די 'כלי' - האט זי אנגעהויבן צו שפֿילן דעם 'ניגון' [פנ"ל] (ווי אויבנדערמאנט)!)

זענען זיי אזוי געגאנגען און געגאנגען - ביז זיי זענען געקומען [אנגעקומען] צו דער [אויבנדערמאנטער] 'מדינה'! און [ביי] די 'מדינה' - איז געווען א 'מויער' ארום איר - און מ'האט אין דער 'מדינה' נישט געקענט אריינגיין, נאר מיט איין 'טויער'.¹⁰

מוז מען [און מען מוז] ארומגיין כמה 'מיל', ביז מען קומט צום 'טויער'. זענען זיי ארומגעגאנגען - ביז זיי זענען געקומען צום 'טויער'! אז [ווען] זיי זענען שוין געקומען צום 'טויער' - האט מען זיי נישט געוואלט אריינלאזן - באַשער [ווייל אזוי-ווי] דער 'מלך' פון דער 'מדינה' איז געשטארבן - איז געבליבן דער 'בן-מלך' - האט דער 'מלך' געלאזט 'צוואה':

"באַשער ביז אהער [אזוי-ווי ביז יעצט] האט מען גערופן די 'מדינה': 'דאס נארישע לאנד, און דער קלוגער מלכות' - היינט זאל מען זי שוין רופן פֿארקערט: 'דאס קלוגע לאנד, און דער נארישער מלכות' - און ווער ס'וועט זיך אונטערנעמען: אז ער זאל [וועט] אומקערן צו דער 'מדינה' דעם 'ערשטן נאמען', דהיינו: אז מ'זאל ווידער רופן די 'מדינה' מיט דעם 'ערשטן נאמען': 'דאס נארישע לאנד, און דער קלוגער מלכות' - זאל דער 'דאזיגער' - 'מלך' ווערן!"

איבערדעם [צוליב דעם] לאזט מען קיין שום 'מענטשן' נישט אריין אין דער 'מדינה' - סיידן דער וואס ער וועט זיך אונטערנעמען דאס דאזיגע - אז ער זאל [וועט] אומקערן [צו] דער 'מדינה', דעם 'ערשטן נאמען'!

האט מען אים געזאגט: "קענסטו דיך דאס אונטערנעמען, אז דו זאלסט [צו] דער 'מדינה' אומקערן דעם 'ערשטן נאמען'?! האט ער זיך בווֹדאי נישט געקענט דאס אונטערנעמען. האבן זיי [דעריבער] נישט געקענט אריינגיין.

האט אים דער 'קנעכט' אנגערעדט: "אז זיי זאלן זיך אומקערן אהיים!" נאר ער האט נישט געוואלט אומקערן זיך - ווארן דער 'מענטש' פון דעם 'וואלד' האט אים געזאגט: "אז ער זאל גיין צו דער [דאזיגער] 'מדינה', און דארט וועט ער קומען צו זיין 'גדולה'!"

לאמיר זיך פאר הערו

די עלווטע מעטשה - דער בן מלך ופן שפחה שנתהלכו (5)

- ז. צו וועלכע מדינה האט זיי דער מענטש פון וואלד געזאגט צו גיין?
- וואס רופט זיך דאס נארישע לאנד און קלוגער מלכות
  - וואס רופט זיך דאס קלוגע לאנד און נארישער מלכות
  - וואס רופט זיך דאס נארישע לאנד און פארשטענדליכער מלכות
- ח. פארוועמען האט דער מענטש פון וואלד געזאגט אז אין יענע מדינה וועט ער קומען צו זיין גדולה?
- צו דער אמת'ער בן המלך
  - צו דער אמת'ער בן השפחה
  - צו ביידע
- ט. וואס איז געווען ארום דער לאנד?
- א מויער (חומה)
  - שומרים
  - אים
- י. מ'האט אריין געלאזט אין די לאנד- נאר ווער עס וועט זיך אונטער נעמען אז מ'זאל צוריק רופן די מדינה...?
- די נארישע לאנד און קלוגער מלכות
  - די קלוגע לאנד און נארישער מלכות
  - די נארישע לאנד און פארשטענדליכער מלכות

- א. וואס איז די גרויסע געלעכטער וואס זיי האבן געהערט נאנט צו אינדערפרי?
- אז דער טאג לאכט פון דער נאכט
  - אז דער נאכט לאכט פון דער טאג
  - אז די זון לאכט פון די לבנה
- ב. וועלכע קול האבן זיי געהערט ביינאכט?
- די קול פון די חיות ווי זיי ברומען
  - די קול פון די פייגעלעך וואס האבן גישווישטיט און געקנאקט
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ג. לכבוד וועמען האבן די חיות געמאכט די קול ביינאכט?
- לכבוד די לבנה וואס לייכט פאר זיי ביינאכט
  - לכבוד די זון וואס לייכט פאר זיי בייטאג
  - לכבוד די שטערן וואס לייכטן ביינאכט
- ד. וועלכע כלי האט זיי באוויזן דער מענטש פון וואלד?
- א כלי וואס ווען מילייגט דאס אויף א בהמה שפילט עס דעם ניגון
  - א כלי וואס ווען מילייגט דאס אויף א עוף שפילט עס דעם ניגון
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ה. האט דער בן המלך געטראפן די כלי אין שטוב פון דער מענטש פון וואלד?
- יא
  - ניין
  - יא, אבער ער האט מורא געהאט עס צו נעמען
- ו. פארוועמען האט דער מענטש פון וואלד געגעבן די כלי, ווען ער האט זיי געטראפן אין ישוב?
- פאר דער אמת'ער בן השפחה
  - פאר דער אמת'ער בן המלך
  - פאר ביידע צו זאמען

- יא. האסטו געלערנט די מעטשה פון די וואך?
- יא
  - ניין
  - א חלק

איכר אפראכ

וויפיל מאל האט דער עבד איינגערעדט דעם אמת'ן בן מלך - און צו דעם האט ער אים געפאלגט?

תשובות אויף פאריגע וואך

דער בן מלך האט געזאגט אדער גיטראכט די ווערטער: "איך וועל שוין וויסן ווי אזוי זיך צו פירן מיט דיד?" געטראכט

געווינער אויף בן המלך ופן השפחה #4 איז הילד החשוב שמעון מגדליאל, בית שמש

טעלעפאן *** 9886

שֶׁפֶּעֶלֶע, קוּם אַהֵיִים!

זייער שווער צוריקצוגיין און זיך אומקערן. אָבער דער הייליגער רבי לייגט צו אז צומאל קען זיין אז דוקא ווען דער מענטש איז שוין אזוי פארדרייט אין די פארשטויסענע וועגן, אז פון אזויפיל זיך דרייען און פארגיין פון גלייכן וועג קען ער אמאל דוקא זיך צוריק טרעפן צום ערשטן אָרט פון וואו ער איז פארלוירן געגאנגען, ער וועט שוין דערגרייכן גאנץ נאנט צום ערשטן פלאץ, און אז מען וועט אים דאן פֿרואוון מיט א גרינגע נסיון קען ער גאנץ שנעל צוריקקומען אהיים. דער פֿראבלעם איז נאר אז ווען ער הערט דאן, בשעת דער נסיון דאס קול פון באשעפער וואס רופט אים צוריק, דערקענט ער שוין נישט דאס קול און קערט זיך גארנישט אום. דאס איז דער צווישנשייד פון אן אלטער מענטש צו א פֿרישער אינגער מענטש, ווייל א אינגער קינד / בחור קען זייער גרינג תשובה טון ווייל ער איז נאך נאנט צום זיין אָרט, ער האט נאכנישט פארגעסן דאס קול וואס רופט אים צוריק.

דארפן מיר דעריבער בעטן פון באשעפער, אז ער זאל אונז ווי אמשנעלסטן צוריקרופן צו אים ווילאנג מיר האבן נאכנישט אינגאנצן פארגעסן דאס קול וואס רופט צו מקיים זיין תורה און מצוות. דאס איז די תפלה וואס דוד המלך בעט 'תעיתי קְשֹׁה אבד בקֶּשׁ עבְדְּךָ כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי' (תהלים קיט, קעו)

(לקוטי מוהר"ן קמא ר"ו)

א שֶׁפֶּעֶלֶע איז אמאל פארבלאנדשעט געווארן פון איר פאסטער. דער פאסטער האט איר גלייך גערופן זי זאל זיך אומקערן, ווילאנג די שֶׁפֶּעֶלֶע איז נאכנישט ווייט פארבלאנדשעט קען זי נאך הערן און דערקענען דאס קול פונעם פאסטער און צוריקגיין צו איר אָרט.

אויב אָבער איז זי שוין ווייט פאקראכן פון וועג, דאן האט זי ווארשיינליך שוין פארגעסן דאס קול פונעם פאסטער און דער פאסטער האט זיך שוין אויך קייאש געווען פון איר אויפזוכן, וויבאלד עס איז שוין אריבער אזא לאנגע צייט זינט זי איז פארלוירן געגאנגען.

די זעלבע זאך שפילט זיך אפ ווען א מענטש ווערט פארבלאנדשעט פון ריכטיגן וועג. אז עס גייט אריבער א לענגערע צייט און דער מענטש האלט זיך נישט ערליך חס ושלום, פארקריכט ער פונעם גלייכן וועג צו קרומע צעבראכענע וועגן, פון אזא פארבלאנדשעטע

אָרט איז

הגליון נתנדב ע"י
הר"ר יואל ב"ץ הי"ד
לרגל הולדת הנבכדה למזל טוב

הגליון נתנדב ע"י
הר"ר מרדכי יצחק ב"ץ הי"ד
לרגל הולדת הבת למזל טוב